

yttret af en Rigsdagsmand, som ikke længere er tilstede her i Thinget, at det maaskee burde sættes ubestemt, ligesom Tilfældet var med Amtmændenes og Stiftamtmandenes Huusleiegodtgjørelse, idet det kunde være høist rimeligt, at en saadan Embedsmand som Overpræsidenten ikke kunde have en passende Bolig for 500 Rd. aarlig. Den daværende Ordfører udtalte, at det vilde være urigtigt; man havde netop villet begrænse denne Sum, idet den ellers kunde stige op til noget meget Betydeligere, og det var man ikke tilbids at ville hde. Det er nu min Mening, at det Udvalg, som i 4 Aar til forskjellige Tider har behandlet den Lov, som jeg nu flere Gange har omtalt, var af den Mening, at disse 500 Rd. skulde staae som et Fingerpeg om det Maximum, hvortil man skulde gaae med Hensyn til Størrelsen af Huusleiegodtgjørelsen, og at man derimod ikke satte nogen bestemt Sum for Huusleiegodtgjørelse for Amtmændene og Stiftamtmandene i den Lov, som angik dem, fordi de forskjellige Egne, i hvilke disse Mænd havde deres Bopæle, havde forskjellige Forhold, idet Dyrheden kunde være forskjellig, men man antog, at der maatte kunne have en saadan Bolig, at et Tilskud fra Statens Side af 500 Rd. maatte være en passende Sum i Forhold til den øvrige Løn, som var indrømmet Amtmændene. Da det nu er første Gang, at denne Godtgjørelse skal fastsættes, efterat Loven af 19de Februar 1861 er udkommen, saa har jeg troet, at dette Spørgsmaal maatte have en nærmere Drøftelse, og derfor har jeg stillet disse Endringsforslag. Man vil af Anmærkningerne til Finantsloven Pag. 90 see, at der er to Amtmænd, der ikke engang have begjæret 500 Rd. i Huusleiegodtgjørelse, nemlig Amtmanden for Præstø Amt kun 300 og Amtmanden for Sorø Amt 400; Amtmændene i Holbæk og Odense have begjæret 500 Rd., og der er altsaa tilbage 4 Amtmænd, der for det paagjældende Finantsaar have begjæret et større Bedrag, nemlig Svendborg Amtmand 600 Rd., Aarhus Amtmand 620 Rd., Frederiksborg Amtmand 700 Rd. og Rjøbenhavn Amtmand 1100 Rd. Det er imidlertid ikke nok, at disse Amtmænd have gjort et saadant større Krav end det, jeg troer der var tilfattet ved Loven;

men de have endog forbeholdt sig at forlange endnu Mere, dersom de maatte finde Anledning til at tage en Bolig, der var dyrere, eller hvis den Bolig, de have, skulde blive fordyret for dem; det ærede Udvalg har imidlertid imødegaaet denne Reservation som Intetbetydende, og jeg skal derfor ikke opholde mig længere derved, men kun henstille til det ærede Thing at ville beslutte at nedsætte de omtalte Huusleiegodtgjørelser for dem, der have forlangt Mere end de 500 Rd., til en Sum, svarende til den, som en ligesaa høit stillet Embedsmand i Hovedstaden, nemlig Overpræsidenten, har faaet indrømmet ved Lov. Jeg finder nemlig, at der er særlig Anledning til dog at indføre nogen Besparelse ved denne Konto, nemlig den særdeles høie Grad, hvori Omkostningerne ved Amtmandsinstitutionen ere stegne i en ikke lang Arrække. I Aaret 1841 kostede Overøvrighederne saavel i Kongeriget som i Hertugdømmerne Slesvig og Holsteen en Sum af c. 83,000 Rd.; men dersom Finantslovsforslaget gaaer igjennem, saaledes som det nu foreligger, vil Overøvrighedsinstitutionen i Kongeriget alene koste c. 112,000 Rd., medens den i Hertugdømmet Holsteen koster c. 34,000 Rd. og i Hertugdømmet Slesvig 35,000 Rd., og man sees deraf, at Omkostningerne ved denne Institution i Aarene fra 1842—1862 ere stegne til mere end det Dobbelte, idet nemlig den hele Sum for Kongeriget og Hertugdømmerne tilfammen udgjør c. 181,000 Rd. Det forekommer mig, at man ogsaa kan kjøbe Guld for dyrt; jeg vil meget gjerne indrømme, at Amtmændene kunne være nødvendige, naaget der rigtignok er visse Ting, der thde paa, at de ikke kunne være saa særdeles nødvendige, men at man kunde hjælpe sig med ringere Kræfter, idet man har haft det Syn, at en halv Snees af Rigets Amtmænd have haft Sæde i Rigsraadet, altsaa i lang Tid have været borte fra deres Embeder, og endel af disse have tillige haft Sæde i Kongerigets lovgivende Forsamling. Dog, jeg vil gaae ud fra, at de ere nødvendige og nyttige, men at den Tjeneste, som Amtmændene hde, nu skulde koste dobbelt saameget som i 1842, forekommer mig at være formeget, og naar der altsaa er visse Punkter, hvor der idelmindste kan være Tvivl om, hvor-